

det ved jeg fra vore Forhandlinger i Udvalget derom.

Med andre Ord, Forslaget maa undergaa væsentlige Forandringer, for at man kan antage det, og det kan kun antages, naar det bliver Led af en Plan, der virkelig sikrer en Forbedring af Betalingsbalancen. Uden dette vil Forslaget ingen som helst Betydning have valutamæssigt set. Det vil maaske kunne blive en moralsk virkende Foranstaltning, men derved skal jeg dog gøre opmærksom paa, at det danske Folk ikke er saadan, som man skildrer det, at det overhovedet ikke lægger Penge hen. I Aaret fra 31. Marts 1922 til 31. Marts 1923 forøgedes Sparekassernes Beholdning med 164 Mill. Kr., altsaa med næsten det tredobbelte af det Beløb, der her er Tale om at tvangsopspare. Man har altsaa ikke glemt at spare her i Landet, skønt der er ført en økonomisk Politik, som i Virkeligheden skulde betage Folk Lysten dertil ved, at den stadig har ladet Pengenes Værdi blive mindre.

Den højtærede Regering endte med at sige, at dens Forslag var et Tilbud til alle Partier. Desværre hørte jeg ikke i Statsministerens Udtalelser noget, som kunde bekræfte, at det virkelig var et Tilbud til alle Partier. Hvis det er saaledes at forstaa, at Forslagene fremlægges for os paa følgende Maade: Vær saa god, mine Damer og Herrer, De maa gerne allesammen stemme for denne Plan, ja, saa er det selvfølgelig et Tilbud til alle Partier. Men hvis det skal være et Tilbud om Forhandling med alle Partier, maa man dog ikke blot tilbyde Rettelse af Enkeltheder, men ogsaa gaa ind i en Drøftelse af, hvad der har Betydning for Planen som en samlet Plan til Valutaens Forbedring. Det maa man dog ogsaa gaa ind i Forhandling om, og her har Regeringen til alle Sider, overfor Socialdemokraterne, overfor de Konservative og overfor os afvist Forhandling gennem de Udtalelser, som Statsministeren har fremsat.

Derfor er den Maade, hvorpaa denne Sag gaar i Udvalg til videre Forhandling, ikke synderlig forhaabningsfuld. Men det er min Opfattelse, at denne Rigsdag bør gøre, hvad den formaa, inden den nu ved Regeringens Beslutning, sendes hjem, hvorefter der bliver et Tidsrum, hvor der intet kan foretages til Bedste for vor Krone. Rigsdagen har en Forpligtelse til at søge enhver Mulighed for, om der ikke kunde tilvejebringes noget sammen med denne Regering. Det skal i hvert Fald fra vor Side blive klart, at det er denne Regering,

som ved sin Holdning umuliggør, at der kommer et Resultat ud deraf, hvis dette bliver Tilfældet. Det er blevet sagt fra konservativ Side og vist ogsaa fra socialdemokratisk Side, at Valutacentral-Forslaget, saaledes som det foreligger, selv om det ikke kan komme til at betyde noget for Handelsbalancens og Valutaens Forbedring, dog kan have sin Betydning med Hensyn til Spekulationen, og derfor vil jeg ogsaa sige, at vi for vort Vedkommende, selv om Regeringen skulde indtage den Holdning, den hidtil har gjort, at afvise alle andre Partier fra Forhandling om det grundlæggende i denne Sag, dog vil være med til at faa i alt Fald dette Forslag om en Valutacentral gennemført, forinden Rigsdagen træder tilbage.

Lovforslaget om de Handelsrejsende skal jeg ikke beskæftige mig med i denne Forbindelse.

Boa: En af de ærede Ordførere udtalte i Dag fra denne Plads, at man kunde fristes til at spørge, hvorfor den højtærede Regering i det hele taget umiddelbart forud for Valget forelægger denne Plan. Det er naturligvis ikke min Sag at besvare det Spørgsmaal, og det kan jeg heller ikke, jeg kan jo ikke vide, hvilke Motiver Regeringen har til at gøre det, men jeg tror, det er fordi Folket simpelthen kræver det. Jeg tror, at Næringslivet og i det hele taget den danske Befolkning i dette Øjeblik lider saaledes under det Valutamareidt, vi befinder os i, at der kræves en Handling. Og jeg tror, det kræves af den lovgivende Forsamling, at man bøjer Interesserne sammen og ser at enes om noget, der i alt Fald kunde danne Grundlaget for en Bedring af den danske Valuta.

Naar man ser Regeringsforslagene igennem, indeholder de, forekommer det mig, saa forskellige politiske Momenter, at der i de forskellige Forslag ligger noget til hvert Parti, saa man skulde kunne tage dem som en Art Tuskhandelsgrundlag. Man skulde tro, at der kunde skabes noget ud af dette, som kunde standse denne evige Skrigen og Snakken af Hvermand om den danske Krone. Jeg tror, at det, der ikke mindst har skadet den danske Krones Stilling overfor fremmed Valuta, er alle disse Kvaksalvere, som forsøger paa at kurere den. Folk, som intet har med den Opgave at gøre, fremsætter i Tide og Utide, i Dagblade og Fagblade deres Mening om den danske Krone, og Udlændinge, som ser dette, maa jo tro, at denne Krone maa være syg, siden disse